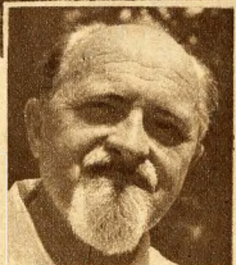

244

A kocszi rakománya:

C Á P A

Amikor a háló — még üres volt ...

Dr. Anghy Csaba

ÁLLATKERTÜNK akváriumának vizében néhány napja jócskán megsaporodtak a tengeri állatok.

Karcsú, kecses mozgású macskacápák siklanak a sziklák közé bújva, nagy villamosrája lebeg a sejtelmes megvilágítású tengervízben, langusza meregeti lustán csápjait üvegkalitkája mögött.

Ezek az állatok nemrégén még az Adriai-tenger kristálytisza vizében éltek „hétköznapi életüket”, mígnem egy napon motoros hajó jelent meg, merítőháló süllyedtek alá zsákmányt keresve, békaember kavarta fel uszonyával a vizet és...

...node hogyan is történt mindez? Forgassuk vissza a magyar állatkerti gyűjtőexpedíció útjának képzeletbeli filmszalagját. A kísérszöveget elmondják: dr. Anghy Csaba professzor, az Állatkert igazgatója és Péntes Bethen, az Akvárium vezetője — az expedíció tagjai.

Kapcsoljuk be a felvevőgépet, peregjen a film...

— JÚNIUS 10-ÉN indultunk el Jugoszláviába, hogy ott gazdagítsuk tengeri akváriumunk fogyóban levő állatvilágát — kezdi dr. Anghy Csaba. — A spliti Océográfiai és Halászati Kutató Intézet kedvesen fogadott és rendelkezésünkre bocsátott egy gyűjtőhajót varsákkal, fogóhálókkal felszerelve és kaptunk néhány kisebb motoros hajót is partmenti halászatra.

— Én pedig — veszi át a szót a másik „narrátor”, az akvárium vezetője — mű-

kedvelő békaemberként merültem alá 3—4 méterre, zsákmányt keresve. A víz kristálytisza volt, 25 fokra, de keserű, sós ízű. Tíz-tizenkét méterre is elláttam. A halak megvárták, amíg fél méterre megközelítettem őket, csak utána siklottak el. Elöl a hal, utána én a hálóval... valóságos tengeri „fogócska” volt... Cápaveszély? Ilyen nincs ezen a tájon, a cápák itt kis példányok, félnek az emberektől. Sokkal kellemetlenebbek voltak találkozásaim az úgynevezett vízirózsákkal. Ezek odatapadnak a sziklához és érintésre mérges, csálános nedvet lövellnek ki magukból. A kezemre is került ebből, sőt a nyálkahártyámra is... Rosszabb volt tíz cápánál...

— De végül is megérte a fáradságot — így a másik elbeszélő. — Háromszázhatvankét példányt gyűjtöttünk harminckét állatfajból: polipból, sziklahalból, villamosrájából és a többiből... A hatszáz méteres nylonháló, amit este leeresztettünk, reggelre mindig tele volt. A bonyodalmak csak később kezdődtek...

NYOLC TONNÁS HŰTŐKOCSI érkezett Budapestről a szállítás nehéz feladatának lebonyolítására. A dalmát karszvidéken meredek, kanyargós út vezetett. Egyszerre alagút állta el az utat. De milyen alagút! Alacsony és keskeny — nem erre a hatalmas kocsira méretezték az építői. Megfordulni nem lehetett: egyik oldalon meredek sziklafal, a másikon hatalmas szakadék. Igazi egérfogó...

— Sofőrünk vágta szét a „gordiusi” csomót — meséli erről az Állatkert igazgatója. — Összeszorította fogát és lépésben, valósággal kicentizve az utat, „átbújt” az alagúton a kocsival. Sajnos, nem ez volt az utolsó akadály. Siófoknál durdefektet kaptunk hajnalban, zuhogó esőben, s ami végzetessé válhatott volna: már csak pár órára való sűrített levegőnk volt, amely

„Kint vagyunk a vízből, — de jó ez nekünk?” — ezen gondolkozhat a rája Péntes Bethen kezében...

az állatok oxigénszükségletét fedezte. A „harc a másodpercekért” a mi győzelmünkkel végződött. Idejében megérkezettünk!

A FILM tehát happy and-del zárult — s a karcsú cápák, a villamosrája és a többiek ott úszkálnak most az akvárium félhomályos vizében. Már otthon érzik magukat...

Kárpáti György